

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kuryło

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

o składki,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 lutego 2011 r.,

zażalenia wnioskodawczyni na pkt II wyroku Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 21 października 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 21 października 2010 r. Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu apelacji wnioskodawczyni od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 czerwca 2010 r.: uchylił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego z dnia 22 września 2008 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu (pkt I); oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz M. K. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje (pkt II).

Postanowienie zawarte w pkt II powyższego wyroku wnioskodawczyni zaskarżyła zażaleniem do Sądu Najwyższego; zarzucając naruszenie § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i zasądzenie na rzecz M. K. od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych kosztów procesu za obie instancje w kwocie 4.200 zł, a także o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zażalenia podniesiono, że Sąd Apelacyjny błędnie zastosował § 12 ust. 2 powołanego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., który dotyczy świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego, natomiast wydany w sprawie wyrok rozstrzygał w przedmiocie żądania przez ZUS od M. K. 22.665,22 zł z tytułu zaległych składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Ze wskazanej w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego podstawy postanowienia o kosztach procesu (art. 98 k.p.c.) wynika, że rozstrzygnięcie obejmuje te koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw odwołującej, które wiążą się z wygranym przez nią przedmiotem sprawy, wygranym w świetle rozstrzygnięcia zawartego w wyroku (jego pkt I).

Z uzasadnienia dotyczącego wyrokowania wynika z kolei, że Sąd Apelacyjny nie rozstrzygnął sprawy według jej zakresu określonego w decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i żądania odwołującej się M. K. w przedmiocie ustalenia, że nie obciążają jej żadne zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne. Sąd Apelacyjny uznał bowiem, że istotą sporu pomiędzy ubezpieczoną a organem rentowym jest podleganie ubezpieczonej obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej i tylko dlatego uchylił wyrok Sądu pierwszej instancji oraz decyzję ZUS bo „organ rentowy w pierwszej kolejności winien był wydać decyzję w tym przedmiocie na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Dopiero prawomocna decyzja określająca przebieg ubezpieczenia

stanowić będzie podstawę do określenia zadłużenia ubezpieczonej z tytułu nieopłaconych składek”.

Zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego określenie przedmiotu sprawy i odpowiadającego mu rozstrzygnięcia nie może być weryfikowane w postępowaniu zażaleniowym dotyczącym postanowienia co do kosztów procesu.

W konsekwencji nie ma racji wnoszący zażalenie, że ubezpieczona wymienionym wyrokiem uzyskała rozstrzygnięcie na swą korzyść sprawy o należności z tytułu składek w kwocie 22.655,22 zł. Takiego bowiem rozstrzygnięcia nie ma w wyroku Sądu Apelacyjnego, natomiast nadal trwa spór przeniesiony obecnie do rozpoznania przed organem rentowym.

Do przedmiotu rozstrzygniętego wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 21 października 2010 r., przedwczesne byłoby zastosowanie § 6 rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, skoro wnoszący zażalenie zastosowanie tego przepisu bezzasadnie wiąże z zakończeniem sprawy o całą ustaloną w decyzji ZUS należność z tytułu składek. W nietypowej sytuacji wynikłej z przekazania przez Sąd Apelacyjny do rozpoznania organowi rentowemu przesłanki dochodzonej należności – dla zakresu tego rozstrzygnięcia odpowiedniejsze jest zastosowanie stawki przewidzianej, zgodnie z § 12 ust. 2 powołanego rozporządzenia, dla spraw o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego. Takie z konieczności „dostosowanie” zastosowanej stawki do sprawy wynikającej z wyroku Sądu Apelacyjnego umożliwia § 5 powołanego rozporządzenia, zgodnie z którym w sprawach nieokreślonych w rozporządzeniu wysokość stawek minimalnych ustala się „przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju”.

Z powyższych przyczyn orzeczono na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.